

# 168. Ne hagyj elesnem, felséges Isten

Vad Péter Zsigmond

1. Ne hagyj el - es - nem, fel - sé - ges Is - ten, ke - se - rű - sé - gem - ben! Te szent Fi - a - dért légy se - gít - ség - gel:

6  
ne es - sem két - ség - be, Mert min - den - fe - lől, lá - tod, Úr Is - ten, va - gyok kí - sér - tes - ben.

2. Az Írás rólad, Felséges Isten, bizonyjal azt mondja,  
Hogy valakinek tebenned vagyon szíve nyugodalma,  
Az olyan ember meg nem szégyenül, mert te vagy oltalma.

3. Gyermekségemtől fogva, Úr Isten, mind ez ideiglen  
Téged hívtalak én segítségül minden szükségemben,  
Mostan is nincsen több bizodalma sem földön, sem mennyen.

4. Nincsen szívemnek több bizodalma, Úr Isten, náladnál,  
Ameddig próbálsz, szabad légy velem, csak ne haragudjál,  
Mint kegyes Atya fiadat dorgálj, csak hogy meg nem utálj.

5. Csak te egyedül voltál, Istenem, énnékem gyámolom,  
Nagy fájdalmimban és romlásimban az én vigasztalom;  
Ne hagyj elesnem s megszégyenülnöm, kegyes oltalmazóm!

6. Mely nagy örömem és bizodalma vagyok nékem ebben:  
Hogy ígéreted mint drága zálog itt van én szívemben;  
Krisztus Jézusért engem meghallgatsz, tudom, kérésemben.

7. Jelentsd meg hozzám, felséges Isten, kegyelmességedet  
És véghetetlen, kegyes atyai te nagy szerelmedet,  
Hogy teljesítsd be könyörgésemre szent ígéretedet.

8. Add meg, Úr Isten, te szent nevedért, amit tőled kérek,  
Szent Fiad által, teljes szívemből amiért könyörgök,  
Mert csak tebenned bízom, Úr Isten, míg e testben élek.

